

ΒΪΟΥ ΑΓΪΩΝ

Ο Άγιος Αρσένιος

Γεννήθηκε το 1840 στο χωριό Φάρασα της Καππαδοκίας. Οι γονείς του ονομάζονταν Ελευθέριος, που ήταν δάσκαλος, και η μητέρα του Βαρβάρα. Το επώνυμό τους ήταν Αννητσαλήχος και το παρατσούκλι Αρτζίδης. Είχαν αποκτήσει δυο παιδιά, το Βλάσιο και το Θεόδωρο (π. Αρσένιο). Σε μικρή ηλικία έμειναν ορφανά, πρώτα από τον πατέρα τους και λίγο αργότερα κι από τη μητέρα τους.

Το Θεόδωρο έστειλε η θεία του στην πόλη Νίγδη για να μορφωθεί. Εκεί τον προστάτευε η αδελφή του πατέρα του, που εργαζόταν ως δασκάλα. Όταν τέλειωσε εκεί, η δασκάλα θεία του φρόντισε με συγγενείς τους στη Σμύρνη, να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του. Στη Σμύρνη έμαθε ξένες γλώσσες και εκκλησιαστική γραμματεία.

Από μικρός ο Θεόδωρος πήρε την απόφαση να γίνει μοναχός, ύστερα από τη σημαδιακή σωτηρία του από βέβαιο πνιγμό στο χείμαρρο Εβκάση! Επειδή παρών στη σωτηρία του ήταν και ο ηθικός αυτουργός, μεγαλύτερος αδελφός του Βλάσης, επηρεάστηκε κι αυτός, οπότε έγινε μεγάλος ψάλτης της βυζαντινής μουσικής.

Σε ηλικία 26 χρονών εκάρη μοναχός με το όνομα Αρσένιος στη Μονή Τιμίου Προδρόμου Φλαβιανών (Ζιντζί-Ντερέ). Κατόπιν χειροτονήθηκε Διάκονος από το Μητροπολίτη Καισαρείας Παΐσιο Β΄ και τοποθετήθηκε διδάσκαλος στα Φάρασα όπου υπήρχε μεγάλη ανάγκη. Σε ηλικία τριάντα χρονών χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και προχειρίσθηκε αρχιμανδρίτης και πνευματικός.

Απέδωσε πολύ σημαντικό εθνοθρησκευτικό έργο, ζούσε ζωή λιτή, με προσευχή και ο Θεός του χάρισε το προφητικό χάρισμα, αλλά και το θαυματουργικό. Όταν του έφερναν αρρώστους, ποτέ δεν τους εξέταζε, αφού δεν ήταν γιατρός. Αντίθετα, τους διάβαζε, και η χάρη του Θεού τους γιάτρευε. Ποτέ δεν εξέταζε αν πρόκειται για Χριστιανό ή Τούρκο. Ακόμα και οι Τούρκοι έφερναν και τους δικούς τους αρρώστους. Στο όνομα του Θεού έκανε αναρίθμητα θαύματα θεραπεύοντας αρρώστους που προσέτρεχαν στη μεσιτεία του και απέβη τείχος προστασίας των Χριστιανών από τις επιδρομές των προτεσταντών μισιοναρίων. «Κήρυττε», όπως γράφει ο Αγιορείτης μοναχός Παΐσιος, «Ορθοδοξία ορθά με τον ορθόδοξο βίο του. Έλιωνε στην άσκηση τη σάρκα του από τη θερμή του αγάπη προς το Θεό και αλλοίωνε τις ψυχές με τη θεία του Χάρη».

Στην Ελλάδα έφθασε το 1924, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, όμως μη μπορώντας, θα ‘λεγε κανείς, να ζήσει μακριά από την αγαπημένη του Καππαδοκία εξεδήμησε στις 10 Νοεμβρίου του ίδιου χρόνου στην Κέρκυρα. Από εκεί το 1958 τα λείψανά του μεταφέρθηκαν από το μοναχό Παΐσιο (όπου τον είχε βαφτίσει ο ίδιος ο π. Αρσένιος) στην Κόνιτσα και το 1970 από τον ίδιο Αγιορείτη μοναχό στο γυναικείο μοναστήρι-ησυχαστήριο Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, όπου ο Άγιος μετά το θάνατό του έκανε πολλά θαύματα. Είναι αξιοσημείωτο αυτό που γράφει πάλι ο βιογράφος του μοναχός Παΐσιος: «Ο

Πατριάρχης του Οικουμενικού θρόνου τον είχε σε ευλάβεια τον Χατζεφεντή και πολλές φορές του έγραφε να κάνει προσευχή για τον Οικουμενικό θρόνο, και ο Χατζεφεντής έκανε ολονυκτίες στην Παναγία ή στον Άγιο Χρυσόστομο». Η μνήμη του κατατάχθηκε στο Ορθόδοξο εορτολόγιο στις 11 Φεβρουαρίου 1986 με απόφαση της Ασίας και με απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ (ήχος γ')

Βίον ένθεον, καλώς ανύσας, σκεύος τίμιον του Παρακλήτου,
ανεδείχθης θεοφόρε Αρσένιε, και των θαυμάτων την χάριν δεξάμενος,
πάσι παρέχεις ταχείαν βοήθειαν, πάτερ Όσιε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε,
δωρήσασθαι, ημίν το μέγα έλεος.

Πηγή: Μηνιαίο Περιοδικό "Ο ΤΗΡΩΝ" μηνός Νοέμβριος, έτος 2007